

Wyniki nowych badań nad konstrukcją i chronologią wałów obronnych na Wawelu

JANUSZ FIRLET

Jednym z ważnych dla średniowiecznego grodu wawelskiego zagadnień jest przebieg i charakter linii obronnych – wałów ziemnych. Z tej problematyki zetknięto się niejednokrotnie w ostatnich kilku latach, w trakcie eksploracji i nadzorów prowadzonych przez Dział Archeologii Państwowych Zbiorów Sztuki w wykopaliskach zaplanowanych i odkrywkach instalacyjnych.

W okresie badań po II wojnie światowej odkrywano często odcinki wałów obronnych wawelskiego wzgórza. Od 1948 roku trwały prace przy zachodniej krawędzi (rejon baszty Złodziejskiej i Smoczej Jamy), których wynikiem było ujawnienie zniwelowanego umocnienia, tak zwanego wału wiślańskiego, datowanego przez różnych badaczy (okres powstania) pomiędzy VIII/IX a początkiem X wieku. Ten sam wał badany był również przy południowych stokach grodu (rejon baszt: Sandomierskiej, Panińskiej, Szlacheckiej) w latach 50-tych i 1979 r. oraz na krawędzi północnej w rejonie wieży Sobieskiego i budynku dawnego Seminarium (lata 60-te).

Młodsze umocnienie wawelskie, wał z 2. połowy XIII. wieku, odsianiane było w długim procesie badawczym, początkowo (lata 1953–1955) na miedzymurzu od baszty Sandomierskiej do Senatorskiej, później w rejonie baszty Złodziejskiej i Smoczej Jamy. Analiza dawniejszej dokumentacji terenowej wskazywała na obecność obronnych nasypów z XIII. w. również na północno-zachodniej krawędzi wzgórza.

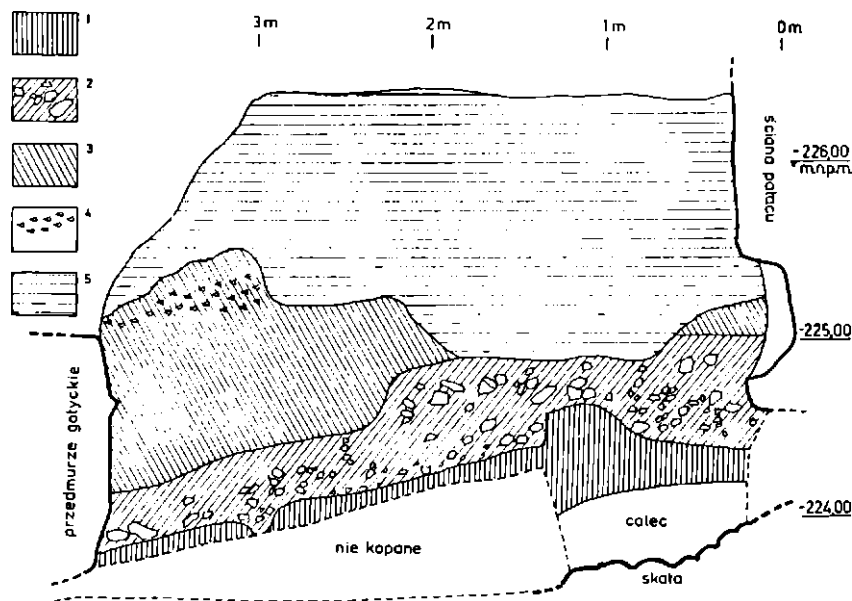
Równoległe z pracami terenowymi powstawały publikacje, prezentujące również wyniki badań nad ziemnymi fortyfikacjami średniowiecznymi. Starszy wał w części zachodniej Wawelu opisywali Gabriel Leńczyk (1967, s. 98, ryc. 15) i Rudolf Jamka (1963, s. 135–143, 158–159). W monumentalnej pracy o wczesnośredniowiecznej Małopolsce Andrzej Żaki rekonstruował przebieg tego umocnienia wokół wzgórza (1974, s. 53, 54, 61; ryc. 31, 324). Stanisław Koziel, w oparciu o badania w rejonie kościoła B, opisywał wał wczesnośredniowieczny i XIII-wieczny (1979, s. 115–117). Ostatnio Zbigniew Pianowski wydał obszerną publikację, traktującą o przemianach fortyfikacji Wawelu w okresie od IX. do XIX w. Problematyka wczesno- i późnośredniowiecznych obwałowań została tam szeroko przedstawiona (Z. Pianowski 1991). Teraz ukazała się praca o stratygrafii w rejonie baszty Złodziejskiej i Smoczej Jamy, szczegółowo opisująca m. in. umocnienia ziemne w tej partii Wawelu (J. Firlet 1993, s. 69–72, 75).

Wał najstarszy

Rozpoczynając przegląd wyników nowszych badań, chciałbym zacząć od opisu stratygrafii zarejestrowanej na północnej krawędzi wzgórza. We wschodniej części palatium romańskiego („sala o 24 słupach”) rozpoznano w 1990 r. nawarstwienia wału tzw. wiślańskiego, zbudowanego w znany już wcześniej sposób z glin i piasku. Natomiast bezpośrednio poniżej zalegała (silnie znie-

welowana waiem nazywanym „wiślanskim”) warstwa ciemnego humusu, spoczywająca już na skale. W dolnej części warstwy wielka ilość kamieni wapiennych tworzyła jakby „tawg fundamentowa”. W obrębie tego humusu zauważono soczewkę bardzo prymitywnej zaprawy wapiennej (lub zlasowanego kamienia).

Ten sam układ nawarstwień powtórzył się w roku następnym, w wyniku badań przy półn.-zach. narożniku „sali o 24 słupach” – nad skalą ujawniono resztki ciemnego humusu z kamieniami (ryc. 1). Identyczna warstwe zare-

Ryc. 1. Kraków Wawel, rejon wieży Sobleskiego. Schemat przekroju nawarstwień w wykopie 16 h (badania Z. planowskiego i autora). 1 – warstwy osadnicze wczesnosredniowieczne, 2 – wał z IX w., a – wał z X w. (czeski?) 4 – warstwa zaprawy, 5 – wał z przełomu XXI w. (Rys. K. Musiał.)

jestrowano wcześniej (lata 1981–1982] pomiędzy bastionem Władysława IV. a dzwonnica Zygmuntońska. Uzyskane informacje pozwalają na wyróżnienie tu konstrukcji obronnej usytuowanej na długim odcinku (około 110 m) północnej krawędzi wzgórza. Brak zabytków datujących nie pozwala na ścisłe określenie chronologii reliktu wału, jedynie stratygrafia wskazuje na IX. wiek. W takim przypadku, najstarsze umocnienie wczesnośredniowiecznego Wawelu można by pewnie wiązać ze wzmiankowanym w źródłach pisanych „partstwem Wiślan” (ryc. 2).

Wał zwany „wiślański”

Przy okazji omawiania najstarszego odkrytego umocnienia, wspomnianego o przykrywających go nasypach wału zwanego „wiślański”. Ten młodszy wał rozpoznano ostatnio w obrębie „sali o 24 słupach” (rok 1986 – J. Firlet, Z. Pianowski 1988; rok 1990), jak również przy ścianie północnej tej budowli (1990 r.) i północno-zachodnim narożniku (1991 r.). W tym ostatnim punkcie w wypełnisku wału pojawiła się warstwa prawdopodobnie prymitywnej zaprawy wapiennej z kamieniami i polepą.

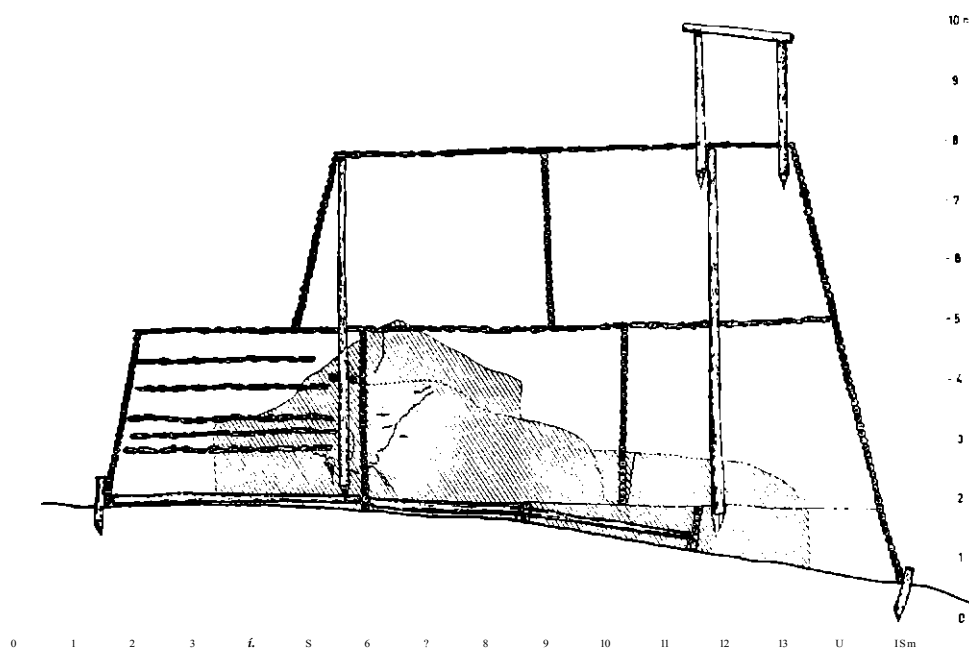
Ryc. 2. Kraków-Wawel. Przebieg obwałowań z IX w. 1 - teoretyczny zasieg walu z IX w. (wg autora), 2 - trasa walu z X w. (wg Z. Planowskiego), 3 - teoretyczny przebieg walu poprzecznego (wg autora). (Rys. K. Musiał.)

Na północnej krawędzi wzgórza maksymalna szerokość walu zwanego „wiślańskim” udało się zarejestrować w sondażu przy północnej apsydzie bazyliki św. Gereona (1990 r.). Od tego punktu do dawnej odkrywki przy wieży Sobleskiego zachowane umocnienie posiadało szerokość około 13 m.

Długie wykopy instalacyjne na północnej krawędzi Wawelu od bramy Wazów do budynku nr. 8, ujawniły dalsze odcinki omawianego umocnienia (lata 1986, 1988). Wystąpiły tam silnie zniewielowane nasypany gliniaste i piaszczyste bez śladów wewnętrznej konstrukcji. Przy baszcie Złodziejkiej natomiast przecięty wykopem instalacyjnym trzon walu zawierał, prócz śladów drewnianej, również konstrukcję kamienną, może wzmacniając podstawę walu (J. Firlet 1993, s. 12, 77).

Inny odcinek umocnienia zwanego „wiślańskim” przebadano w wykopie na południowej krawędzi, przy baszcie Sandomierskiej, w 1987 r. (badania Andrzeja Kuklińskiego). Tu zarejestrowano ślady wewnętrznych konstrukcji drewnianych oraz czoł prostopadłej do biegu walu ściany z białek, wkompanej w umocnienie. Wspomniany wyżej archeolog prowadzi obecnie prace przed północnym skrzydłem budynku nr. 9, ujawniając dalsze elementy wewnętrznej konstrukcji drewnianej omawianego walu. Rozpoznane zostały elementy skrzyń oraz zwęglonej palisady. Między zagłębionymi w wał palami a ścianą skrzyni wystąpiły kamienie częściowo spojone od góry zaprawą wapienną.

W podsumowaniu nowego etapu badań walu zwanego „wiślańskim” należy podkreślić, że całkowicie potwierdziły się wnioski (po dawniejszych eksploatacjach przy baszcie Panieńskiej i na połnoc od wieży Złodziejskiej) o rodzaju konstrukcji użytych przy jego budowie (ryc 3). Skrzynie z bielek stanowiły konstrukcję główną, uzupełniona linia (lub dwlema) wewnętrznej palisady (Z. Pianowski 1991, s. 28, 29). Obecnie rozpoznano dodatkowe umocnienie trzonu walu w postaci jakby ściany kamiennej od strony wewnętrznej. Konstrukcje kamienne wystąpiły również u podstawy walu. Interesującym szczegółem było wykrycie zaprawy wapiennej, zapewne użytej do spojenia pewnych partii tych kamieni (rejon „sali o 24 słupach” i przed budynkiem nr. 9). Jeżeli analizy chemiczne potwierdza obecność zaprawy, będzie to dowód działalności na Wawelu warsztatu muratorów, pracujących tu przed epoką pierwszych znanych budowli kamiennych.

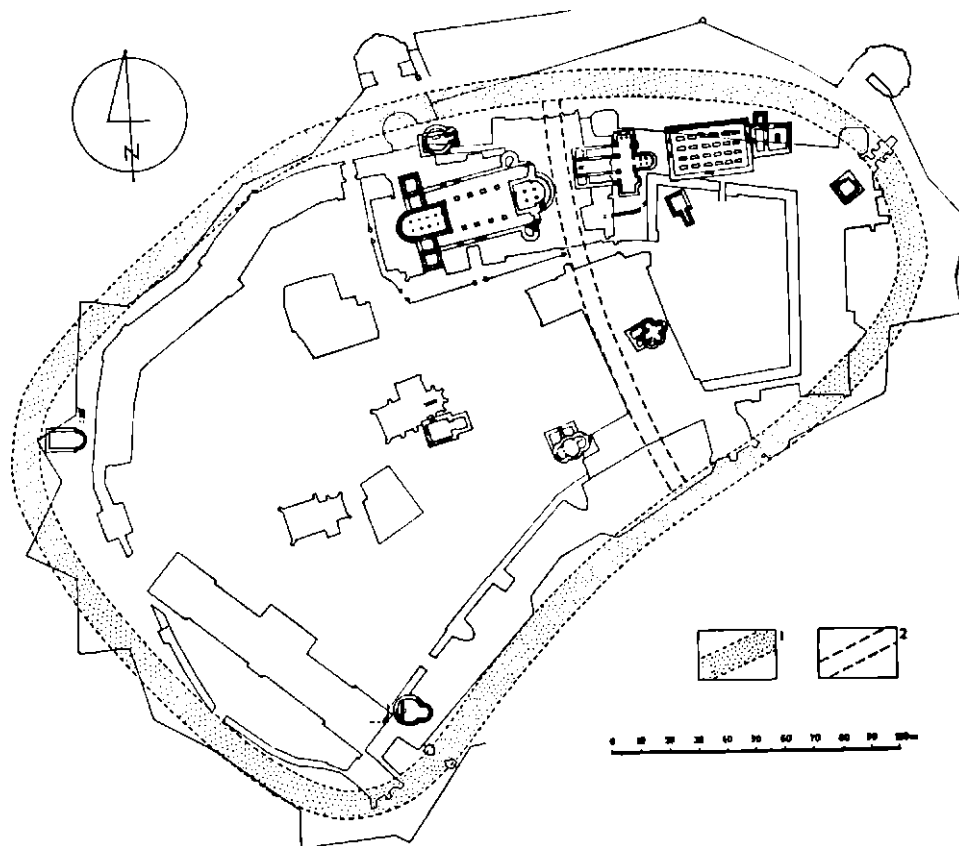
Ryc. 3. Kraków–Wawel. Schemat konstrukcji drzwnianych walu z x w. (czeskiego?). opracowali T. Pianowski i autor. (Rys. K. Maslał.)

Do problemu chronologii omawianego walu nie wnosły nie nowego, nieliczne znalezienie o obecnie we wnętrzu fragmenty ceramiki wczesnośredniowiecznej. Natomiast przebadane warstwy osadnicze nad zniewielowanym umocnieniem (wewnątrz „sali o 24 słupach”) zawierały materiały nie młodszy niż z X. wieku, co pośrednio wskazuje czasokres powstania umocnienia. Suma dotychczasowych rozpoznń stratygraficzno-chronologicznych świadczy, że nastąpiło to w 1. połowie lub około połowy X. w., a więc zapewne w okresie władzy czeskich Przemysławidów w Małopolsce. W jaskrawej sprzeczności z tym datowaniem stały wyniki dendrochronologicznej analizy palisady w wykopie A. Kuklińskiego (przed północnym skrzydłem budynku nr. 9). Użyte drewno miało być ścięte około 1016 roku, data, ta wydaje się potwierdzać metoda CH. W takim

przypadku budowy wału zwanego „wiślańskim” [zapewne czeskiego) należałoby przesunąć na XI. wiek i skojarzyć go już z działalnością państwa piastowskiego. W oparciu o uzyskane dotychczas podstawy stratygrafii wczesnego średniowiecza na Wawelu, taki zabieg nie wydaje się możliwy. Nasuwa się tu wytłumaczenie, że badana belka pochodzi z później wykonanej naprawy wału lub z całkowicie przebudowanego jego odcinka. Jednak brak śladów wkopów naprawczych skłania raczej do przypuszczeń, że wyniki analiz fizykochemicznych nie są dostatecznie precyzyjne. W celu rozstrzygnięcia tej kontrowersji będą prowadzone dalsze badania archeologiczne i dendrochronologiczne.

Wał poprzeczny z X wieku

Wykopiska w obrębie wschodniej części bazyliki św. Gereona (1992 r.) ujawniły, prócz nowych elementów architektury, również zagadkowy nasyp gliny w południowym ramieniu transeptu. Warstwa ta, o miąższości około 1 m., zniwelowana od góry, nasycona była szczątkami drewna. Brak materiałów zabytkowych uniemożliwił ścisłe datowanie, stratygrafia wskazywała na X. w. Zarówno charakter nasypu jak również jego przebieg skłaniają do przypuszczeń, że jest to relikwiarz wału poprzecznego wydzielającego wschodnią, wyższą część grodu (ryc. 2).

Ryc. 4. Kraków-Wawel. Przebieg obwałowań z XI-1. poł. XIII w. na tle zabudowy wzgórza (wg Z. Pinnowskiego). 1 - teoretyczny przebieg wału „piasłowskiego”, 2 - przypuszczalny wał Konrada Wazowlecltao. (Rys. K. Haslal.)

Umocnienia XI i XII wieku

Aby opisać inny element fortyfikacji wczesnośredniowiecznych na Wawelu, trzeba powrócić do wykopu przy narożniku „sali o 24 stupách” (ryc. 1). Tu, w najwyższej pozycji stratygraficznej wystąpił relikwium umocnienia, poprzedzającego budowę palatium romanskiego i bazyliki św. Gereona. W ten sposób niwelujący wcześniej zbudowany nasyp obronny (zapewne czeski), możemy datować na przełom X/XI wieku a więc już na okres zajęcia grodu przez Bolesława Chrobrego. Zapewne była to prowizoryczna linia obronna (brak śladów konstrukcji wewnętrznej) przed postawieniem właściwego walu, broniącego dostępu do powstałych w XI wieku budynków rezydencji władcy (ryc. 4). Jednak w zachowanych nawarstwieniach walu XI – wiecznego nie odnaleziono i możemy się domyślać, że zniwelowały go późniejsze przekształcenia stoków wzgórza. Ewentualnie jakimś śladem po nasypie obronnym XI i XII wieku mogą być warstwy gliniastego i piaszczystego humusu na zachodniej i północno-zachodniej krawędzi. Zawierały one materię zabytkową XI-wieczną, natomiast nie wykazywały zróżnicowania typowego dla nasypów ujętych w ramy konstrukcji drewnianych (Z. Pianowski 1991, s. 36).

Umocnienia Konrada Mazowieckiego

Od strony archeologicznej nic pewnego nie wiemy o poświadczonych w źródłach pisanych akcji fortyfikacyjnej w 1. połowie XIII stulecia. Natomiast Jan Długosz opisuje linię obronną (zapewne ziemną) w poprzek wzgórza, od katedry poprzez kościół św. Gereona do rotundy NP Marii. Przedsięwzięcie tego miało dokonać książę Konrad Mazowiecki w 1241 roku. Najbardziej logiczne wydaje się poprowadzenie tej linii poza rotundę, aż do południowego walu grodu, przez co wschodnia część wzgórza stała się samodzielną jednostką militarną (ryc. 4). Jest to chyba zgodne z doniesieniami dokumentów o sposobach walki książąt dzielnicowych o tron krakowski. Ostatnio Stanisław Koziół wystąpił z propozycją korekty przebiegu walu Konrada wskazując, że wezwanie maryjne nosił tzw. kościół B (rotunda 2-apsydowa) a nie tetrakonchos. Jednakże do czasu ewentualnego dopływu nowych źródeł, archeologicznych czy historycznych, nie należy definitywnie rozstrzygać tej kwestii.

Wał wczesnogotycki

Znacznie więcej wiadomości źródłowych posiadamy natomiast o innej akcji fortyfikacyjnej XIII-tego wieku – wale wokół całego wzgórza (ryc. 5). Zgodnie wskazują wyniki wykopalisk i źródła pisane, że nastąpiło to w drugiej połowie wieku, zapewne w roku 1265. Podczas nowszych badań przekopano odcinki walu gotyckiego na zachodniej i północno-zachodniej krawędzi wzgórza (wykopy instalacyjne z lat 1986, 1988), jak również przed wschodnią elewacją palacu (gdzie stwierdzono zachowane umocnienie do wysokości ok. 2,5 m., badania S. Koziola w 1986 r.). W rejonie baszty Szlacheckiej K. Kukliński natrafił naglinate nasypu walu, zmieszane z destrukcją budowli kamiennych (może kościoła B, badania z 1988 r.). Ten sam badacz wyróżnił ostatnio opisywany wał w wykopach przy północnym skrzydle budynku nr 9. Jak się wydaje, istotne wyniki dla problemu konstrukcji umocnienia przynoszą badania podjęte w 1922 r. w piwnicach południowego skrzydła dawnego palacu gotyckiego [eksploracje Beaty Kwiatkowskiej i autora]. Potwierdziła

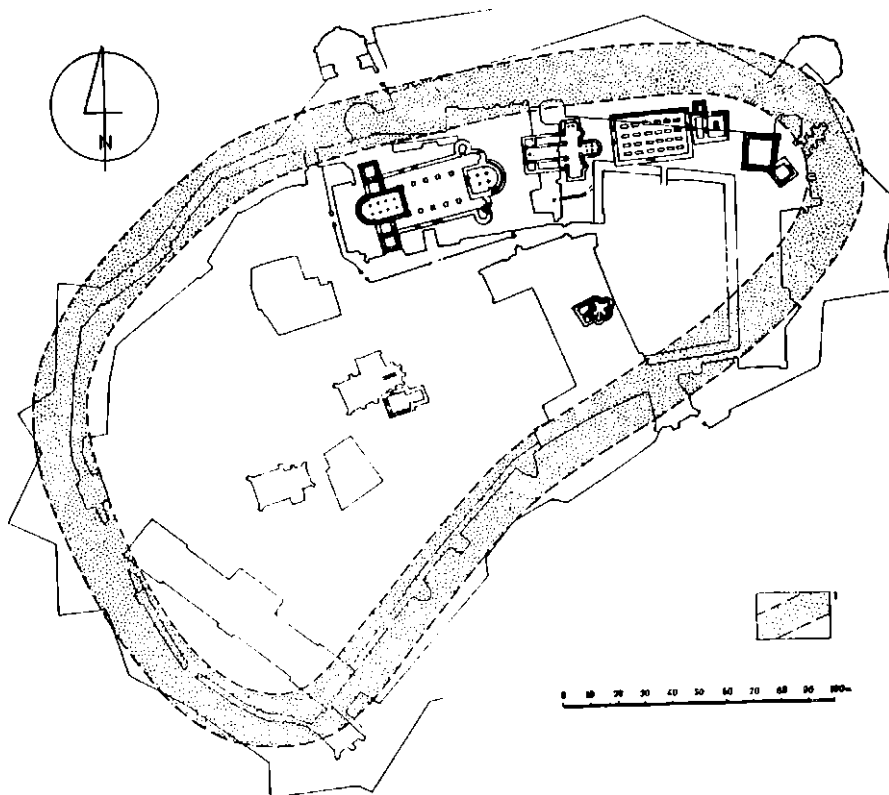
się tu teza, że wał gotycki zbudowano w oparciu o skrzynie z bielek drewnianych. Jednocześnie wyróżniono tu dodatkowe umocnienie wewnątrz – gęsto kładziona przekładka z elementów drewnianych. Badania będą kontynuowane.

Podsumowanie

Jak się wydaje, ten przegląd ostatnich prac nad konstrukcją i chronologią wałów wawelskich pozwala na sformułowanie bardziej ogólnych wniosków.

Na podkreślenie zasługuje fakt archeologicznego wyróżnienia najstarszego umocnienia z IX wieku. Obecnie trudno jeszcze ustalić, czy ten bronił całego wzgórza czy tylko jego wschodniej części. Bardziej pewnie można wiązać to umocnienie z kręgiem plemion Wiślan.

Natomiast wał zwany dotychczas „wiślańskim” jest zapewne, co wysuwano już wcześniej (Z. Pianowski 1991, s. 31–33), umocnieniem czeskim z I. połowy X w. Poparciem dla tej tezy służy podobieństwo użytej w Krakowie konstrukcji wewnętrznej do sposobu budowy niektórych umocnień państwa Przemysłidów (np. skrzyniowa konstrukcja wału podgrodzia w Lewym Hradcu, wału grodu w Jenišově-Tašovicích i Libuszynie – I. Borkovský 1955, s. 654, ryc. 314; J. Kudrnáč 1963, s. 640–641, 644). Kontrowersje w datowaniu wału wawelskiego (możliwość XI-wiecznej metryki) muszą być wyjaśniane dalszymi badaniami archeologicznymi i metodami fizykochemicznymi.

Ryc. S. Kraków – Wawel. Linia wału • 2 połowy XIII w. (i) na tle zabudowy wzgórza [wg z. Planuńskiego]. (Rys. K. Musiał.)

Novo wyróżnione elementy wczesnośredniowiecznych fortyfikacji to do-
mniemany wał poprzeczny we wschodniej części grodu oraz odcinek tymczaso-
wego umocnienia z przełomu X/XI w. na krawędzi północnej. Nadal natomiast
nie udało się pewnie wyodrębnić obwałowań „plastowskich” z XI i XII wieku.

Chronologicznie najpóźniejszy wał średniowieczny (2. połowa XIII w.)
pełniej ujawnił swe wewnętrzne konstrukcje w wykopie pod południowym
skrzydłem palacu Kazimierza Wielkiego.

Duże partie obwałowań wawelskich zostały zniszczone, czy to na sku-
tek późniejszych niwelacji czy też destrukcyjnych prac wykopaliskowych.
Natemniast w rejonie na północ od baszty Złodziejskiej celowo pozostawiono
po badaniach odcinek umocnienia X-wiecznego, z zachowanymi reliktnami kon-
strukcji wewnętrznych. Kompleks wykopów został przykryty płytą żelbetową
i planuje się ekspozycję odcinka wału w ramach rezerwatu archeologiczno-
-architektonicznego.

Literatura

- BORKOVSKÝ, I., 1955: Ukončení výzkumu na Levém Hradci v r. 1954, Archeologické
rozhledy 7, 653–659.
- FIRLET, J., 1993: Stratygrafia kulturowa na stanowisku Kraków-Wawel rejon VIII
(migdzymurze) w świetle badań wykopaliskowych, Acta Archaeologica Wawe-
liana 1.
- FIRLET, J.–PIANOWSKI, Z., 1988: Badania archeologiczne w rejonie palacu królew-
skiego na Wawelu w 1986 r., Sprawozdania Archeologiczne 40. 291–297.
- JAMKA, R., 1963: Kraków w pradziejach Biblioteka Archeologiczna 16 Wrocław.
- KOZIEL, S.–FRAA, M., 1979: Stratygrafia kulturowa w rejonie przedromanskiego
kOliciola B na Wawelu, Prace Komisji Archeologicznej O/PAN w Krakowie, Nr 17.
- KUDRNAC, J., 1963: Slovanský výzkum v Čechách po r. 1945, Archeologické rozhledy
15. 625–662.
- LENCZYK, G., 1967: Elementy obronne w miejscach umocnionych, Studia Archeolo-
giczne 2. 73–116.
- PIANOWSKI, Z., 1991: Wawel obronny. Zarys przemian fortyfikacji grodu i zamku
krakowskiego, w. IX–XIX, Kraków.

Shrnutí

Konstrukce a chronologie valů na Wawelu ve světle nových výzkumů

V posledních letech probíhá soustavný archeologický výzkum na krakovském
Wawelu zaměřený kromě jiného také na osvětlení otázek konstrukce a chronologie
středověkého opevnění hradu.

V severovýchodní části hradu se podařilo zjistit pozůstatky opevnění z 9. století.
Za současného stavu výzkumu se dá těžko zjistit, zda tento val chránil celý hradní
areál, či jen jeho východní část (obr. 2).

Nové výsledky výzkumu jiného wału zv. dosud „vislanským”. dovolují jeho dato-
vání do první poloviny 10. století. Konstrukce vnitřního wału je komorová. Připomíná
opevnění některých hradů z doby Přemyslovců v 10. století v Čechách, např. na Levém
hradci, jenišově-Tašovicích a na Libušině (obr. 3). Val na Wawelu z tohoto období
mohla vybudovat česká posádka a jeho rozrušení spadá do konce 10. století, kdy do-
šlo k nájez-iu Boleslava Chrabrého do Malopolska.

Na základě výzkumu v areálu basiliky sv. Gereona byl zbudován příčný val rov-
něž v 10. století. Bohužel se doposud nepodařilo rozeznat opevnění plastovské z 11.
a 12. století. Zbytky obranných násypů z tohoto období se objevily v severozápadní
části Wawelu. V těchto místech výzkumu byl zjištěn val z přelomu 10.–11. století
(obr. 1). Ve výzkumu opevnění na Wawelu se bude pokračovat.

Vyobrazení:

1. Kraków-Wawel. Prostor věže Sobieského. Schéma řezu: 1 – sídlištní vrstvy čas-
ného středověku, 2 – val z 9. století, 3 – val z 10. století, 4 – vrstva opravy,
5 – val z přelomu 10.–11. století.

2. Kraków-Wawel. Průběh opevnění z 9. a 10. století. 1 – teoretický rozsah valu 9. století, 2 – trasa valu v 10. století. 3 – teoretický průběh příčného valu.
3. Kraków-Wawel. Schéma dřevěné konstrukce valu z 10. století českého 1
4. Kraków-Wawel. Průběh opevnění z 11. až první poloviny 13. století ve světle zástavby hradního návrší. 1 – teoretický průběh valu „plastovského“, 2 – pravděpodobný val Konráda Mazowieckého.
5. Kraków-Wawel. Průběh valu z druhé poloviny 13. století.

Z u s a m m e n f a s s u n g

Ergebnisse neuer Forschungen über die Konstruktion und Chronologie der Wallanlagen in Wawel

In den letzten Jahren sind im Laufe systematische archäologische Untersuchungen im Area, der Krakauer Burg Wawel. Ziel dieser Grabungen ist die Fragen der mittelalterlichen Burgbefestigung zu beantworten. Im nordöstlichen Teil der Burg wurden Reste der Befestigung aus dem 9. Jahrhundert festgestellt. Man kann heute noch nicht sagen, ob diese Befestigung das ganze Burgareal oder nur den östlichen Teil geschützt hat.

Neue Grabungsergebnisse einer anderen Wallanlage sog. „Visla-Wall“ erlauben ihn in die erste Hälfte des 10. Jhdts zu datieren. Typisch für diese Wallanlage ist die sog. Kastenkonstruktion. Diese Konstruktion erinnert an die Burgbefestigungen in Böhmen im 10. Jhd., z. B. in Levý Hradec, Jenišov-Tašovice und in Libušín. Die Wallkonstruktion aus dieser Zeit in Wawel stammt aus der Zeit der tschechischen Besatzung und ihre Zerstörung konnte Boleslav Chrabrý verursachen.

Aufgrund der Grabungsarbeiten in der St. Gereon-Basilika wurde der Querwall auch im 10. Jhd. ausgebaut. Die Piastische Befestigung aus dem 11. und 12. Jhd. konnte bisher nicht festgestellt werden. Reste der Schüttschichten aus dieser Zeit wurden im NW Teil entdeckt. Eine Wallanlage aus dem 10.–11. Jhd. wurde hier festgestellt. Die Grabungsarbeiten in Wawel werden auch in den nächsten Jahren fortgesetzt.

Abbildungen:

1. Krakow Wawel. Sobiesky-Turm. Erklärung zum Schnitt: 1 – frühmittelalterliche Siedlungsschichten, 2 – Wall aus dem 9. Jhd., 3 – Wall aus dem 10. Jhd., 4 – Reparaturschicht, 5 – Wall aus der Übergangszeit des 10.–11. Jhdts.
2. Kraków-Wawel. Verlauf der Befestigung aus dem 9. und 10. Jhd. 1 – teoretische Wallrekonstruktion im 9. Jhd., 2 – Wallverlauf im 10. Jhd., 3 – teoretische Rekonstruktion des Querwalls.
3. Kraków-Wawel. Schema der Holzkonstruktion der Wallanlage aus dem 10. Jhd. (sog. tschechischer Wall).
4. Kraków-Wawel. Befestigungsverlauf aus dem 11. bis zur ersten Hälfte des 13. Jhdts im Licht der Bebauung des Burgareals. – 1 – teoretische Rekonstruktion des Piast-Walls, 2 – wahrscheinlicher Wall von Konrad Mazowiecki.
5. Kraków-Wawel. Wall aus der 2. Hälfte des 13. Jhdts.

